

POGNIEWANIE (1) *sb n*

I sg pogni(e)wani(e)m.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Zerwanie przyjaznych stosunków: á kiedy ten záfię mnima/ by był ná koniu [tj. w łaskach]/ to go łowy obojętnymi záwieszą/ álbo nań kluczkę iáką naydą/ áby fie łnim pogniewać: zá którym pogniewaniem/ iuż pozna że odpadł od łálki/ á iny ná iego miełcze włtąpił *GórnDworz Dd3v*.*

Cf **POGNIEWAĆ SIĘ**

MP